

அகநானூறு

வேனில் காலத்தில், வேங்கை பூத்திருக்கும் காட்டில், என் மகள் எவ்வாறு நடந்து செல்கிறாளோ, என்று காதலனுடன் சென்ற தன் மகளைப் பற்றி நினைத்துக்கொண்டு செவிலித்தாய் வருந்துகிறாள்.

திணை – பாலை துறை , துறை: மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது
தாய் கூற்று:

1

அகல் அறை மலர்ந்த அரும்பு முதிர் வேங்கை
ஒள் இலைத் தொடலை தைஇ, மெல்லென
நல் வரை நாடன் தற்பாராட்ட
யாங்கு வல்லுநள்கொல் தானே தேம் பெய்து,

2

மணி செய் மண்டை தீம் பால் ஏந்தி, 5
ஈனாத் தாயர் மடுப்பவும் உண்ணாள்,

3

நிழற் கயத்தன்ன நீள் நகர் வரைப்பின்
எம்முடைச் செல்வமும் உள்ளாள், பொய்யம் மருண்டு,

4

பந்து புடைப்பன்ன பாணிப் பல் அடிச்
சில் பரிக் குதிரை, பல் வேல் எழினி 10
கெடல் அருந் துப்பின் விடுதொழில் முடிமார்,
கனை எரி நடந்த கல் காய் கானத்து
வினை வல் அம்பின் விழுத் தொடை மறவர்
தேம் பிழி நறுங் கள் மகிழின், முனை கடந்து,
வீங்கு மென் சுரைய ஏற்றினம் தருஉம் 15
முகை தலை திறந்த வேனிற்
பகை தலைமணந்த பல் அதர்ச் செலவே?

1

அகன்ற பாறைக்கு அருகில் வேங்கை மரம் அரும்பு விட்டு முதிர்ந்திருக்கும். அதனை இலைகளோடு பறித்துத் தொடலைமாலை கட்டி இருவரும் அணிந்துகொள்வர். அவன் மலைநாடன். அவளைப் பாராட்டுவான். அந்தக் காட்டில் நடக்கும் வலிமை அவளுக்கு (என் மகளுக்கு) இருக்குமோ இருக்காதோ?

2

அவளுக்குப் பெற்றெடுக்காத தாய்மார் பலர். மணிக்கல் பதித்த மண்டைக்கிண்ணத்தில் அவர்கள் அவளுக்குப் பால் ஊட்டும்போது உண்ணாமல் ஓடுவாள்.

3

நிழல் இருக்கும் குளத்திலுள்ள நீர் போல நிறைந்த செல்வம் கொண்டது அவளது அரண்மனை (நீள்நகர் வைப்பு). அதில் இருக்கும் செல்வத்தை அவள் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கவில்லை.

4

பந்து அடிப்பது போன்ற பாணியுடன் அடி வைத்துத் தாவும் குதிரைகளை உடையவன் 'பல்வேல் எழினி'. வேந்தன் விடுத்த கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்காக, கறக்கச் சுறக்கும் மடி கொண்ட பசுவும் காளைகளும் கொண்ட ஆனிரைகளை அவன் கைப்பற்றி வந்தான். வெயில் காய்ந்து கல்லில் சூடு பறக்கும் காட்டில் கைப்பற்றி வந்தான். தேனைப் பிழிந்த கள்ளை உண்டு வில்லாண்மையில் சிறந்து விளங்கும் மறவர்களின் போர்முனையைக் கடந்து கைப்பற்றி வந்தான். அவனது காட்டு வழியில் நடக்க வல்லவனோ?

பாடல்: 2

பாடல் சொல் பிரிப்புப் பதிவு

திணை, பாலை

1

நோகோ யானே நோதகும் உள்ளம்
அம் தீம் கிளவி ஆயமொடு கெழீஇ,
பந்துவழிப் படர்குவள் ஆயினும், நொந்து நனி,
வெம்பும்மன், அளியள்தானே இனியே,

2

வன்கணாளன் மார்புஉற வளைஇ, 5
இன் சொற் பிணிப்ப நம்பி, நம் கண்
உறுதரு விழுமம் உள்ளாள், ஒய்யெனத்

3

தெறு கதிர் உலைஇய வேனில் வெங் காட்டு,
உறு வளி ஒலி கழைக் கண் உறுபு தீண்டலின், 10
பொறி பிதிர்பு எடுத்த பொங்கு எழு கூர் எரிப்
பைது அறு சிமையப் பயம் நீங்கு ஆர் இடை
நல் அடிக்கு அமைந்தஅல்ல மெல் இயல்
வல்லுநள்கொல்லோ தானே எல்லி

4

ஓங்கு வரை அடுக்கத்து உயர்ந்த சென்னி 15
மீனொடு பொலிந்த வானின் தோன்றி,
தேம் பாய்ந்து ஆர்க்கும் தெரி இணர்க் கோங்கின்
கால் உறக் கழன்ற கள் கமழ் புது மலர்
கை விடு சுடரின் தோன்றும்
மை படு மா மலை விலங்கிய சுரனே?

மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் சொற்றது.

சேரமான் இளங்குட்டுவன் பாடல்

செவிலி துயரம்

1

செவிலித்தாய் சொல்கிறாள். நான் நொந்துகொண்டிருக்கிறேன். என் உள்ளமும் நொந்துகொண்டிருக்கிறது. இனிமையாகப் பேசும் தோழிமாருடன் சேர்ந்து விளையாடும்போது பந்து செல்லும் இடங்களுக்குச் செல்லும்போதே என் மகள் உடம்பு வெந்து நோகிறது (உடம்பு வலிக்கிறது) என்பாள். இனி என்ன ஆனாள்? இரக்கம் கொள்ளத்தக்கவள் ஆனாளே.

2

அந்தக் கொடுமைக்காரன் அவள் மார்பை வளைத்துத் தழுவினான். இனிமையாகப் பேசினான். அவன் பேச்சு வலையில் பிடிபட்டாள். என் கண் அழுது துன்புறுவதைப் பற்றி அவள் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கவில்லை.

3

வெயில் 'ஓய்' என்று சுட்டு வருத்தும் காடு. வேனில் காலத்துக் கொடிய காடு. பெருங்ககாற்று வீசும்போது மூங்கில்கள் உரசி அங்குத் தீப் பற்றிக்கொள்ளும். மூங்கிலின் கணுக்கள் உடைந்து தீப் பொறிகள் தெறித்து விழும். உச்சி மலையே பற்றி எரியும். எரிந்த நிலமும் பயன்றறுக் கிடக்கும். அந்த நிலம் காலடி வைத்து நடப்பதற்கு உகந்தது அன்று. அதில் இவளால் நடந்துசெல்ல முடியுமா?

4

காற்றடித்து உதிர்ந்த கோங்க மலர்கள் நிலத்தில் கிடக்கும். இரவில் வானத்தில் தோன்றும் மீன்கள் போலவும் கையால் விட்டெறிந்த தீச்சுடர் போலவும் அந்த மலர்கள் தோன்றும். (திணைப்புனம் காப்போர் இரவில் யானைகளை ஓட்டுவதற்கு எரியும் தீப் பந்துகளை வீசுவர். அந்தத் தீப்பந்துகள் கிடப்பது போல் தோன்றும்) இந்த வழியில் அவளால் அடிவைத்துச் செல்ல முடியுமா? இது செவிலியின் துயரம்.